

NAWOORD

Volgens een groeiend aantal christenen zijn de meeste, of zelfs alle, Bijbelse profetieën met betrekking tot de wederkomst van Christus al vervuld. Teksten over de “grote verdrukking” zouden een beschrijving bieden van gebeurtenissen in de Joodse oorlog (66-70) en de Heer zou zijn gekomen in het jaar 70, toen Jeruzalem werd ingenomen en de tempel werd verwoest.

Wat er in die tijd gebeurde, was volgens sommigen een voorafschaduw van wat er zal plaatsvinden op de “jongste dag”. De Heer redde Zijn discipelen door hen tijdig te laten vluchten, en Hij strafte Zijn vijanden door hun stad en tempel in vlammen te doen opgaan. In de toekomst zal de Messias nog eens terugkomen, om te “oordelen de levenden en de doden”. Dan zullen alle gestorvenen opstaan om door Hem geoordeeld te worden.

Volgens anderen is elke profetie van de Schrift al vervuld. Tijdens de “dagen van wraak”, toen Judea werd verwoest door de Romeinen, kwam er “grote nood in het land” en “toorn over het volk”. Toen werd “alles vervuld, dat geschreven is” (Luk. 21:21-24). Zowel de wederkomst als de opstanding hebben toen plaatsgevonden. Naar een toekomstige verschijning van Christus kunnen wij niet meer uitzien. We leven nu in het Koninkrijk van God (Luk. 21:31) en mogen verwachten dat dit zich zal blijven uitbreiden totdat het de hele aarde omvat (Jes. 9:6).

Beide groepen van christenen beroepen zich op een woord van de Here Jezus. Die heeft op de Olijfberg tegen Zijn apostelen gezegd: “Voorwaar, Ik zeg u: Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat al deze dingen zijn gebeurd” (Matth. 24:34, Mar. 13:30, Luk. 21:32). Blijkbaar zou alles waarover Hij had gesproken plaatsvinden voordat de generatie van Zijn tijdgenoten was voorbijgegaan. Even tevoren had Hij gesproken over de verwoesting van de tempel en over Zijn wederkomst. Zowel het een als het ander moet in het jaar 70 hebben plaatsgevonden. Wie dit ontkent, tornt volgens deze christenen aan het gezag van de Schrift.

Menselijke redeneringen gaan altijd uit van bepaalde vooronderstellingen. De gedachte dat de wederkomst allang heeft plaatsgevonden berust op de veronderstelling, dat de Heer voor het tijdstip van die komst een limiet heeft aangegeven. Maar uit het tekstverband (Matth. 23:35-36, 24:36; Mar. 13:32, Luk. 21:24-26, Hand. 1:6-8) blijkt, dat de uitdrukking “dit geslacht” in Matth. 24:34 géén tijdsaanduiding was. De Heer heeft niet gezegd, dat Hij binnen één mensenleven zou terugkomen. Omdat het uitgangspunt van de redenering niet klopt, deugt ook de conclusie niet. De Messias hoeft niet binnen één generatie te zijn verschenen.

Gelovigen die menen dat de Messias in het jaar 70 is gekomen, interpreteren de Bijbel op een nieuwe en afwijkende manier:

1. Teksten die spreken van wereldwijde rampen en een oordeel over de hele mensheid (Luk. 21:25-26, Matth. 25:31-41, Openb. 4-19) worden beperkt tot historische gebeurtenissen in het gewest Judéa, een piepklein stukje van de aardbol. Zulke teksten zouden zijn vervuld in de eerste eeuw – hoewel er toen van een plaatsnemen van de Messias op de troon van Zijn heerlijkheid en een door Hem voltrokken scheiding binnen de volkerenwereld niets was te zien.
2. Teksten die spreken van een zichtbare heerschappij van het volk van de Messias over de hele aarde (Dan. 7:18, 22 en 27; Psa.72, Psa.110) worden betrokken op een onzichtbare en ongrijpbare, “geestelijke” heerschappij van God in de harten van Zijn kinderen.
3. Teksten die aankondigen dat God zich over het ontrouwe Israël zal ontfermen, dat volk van haar afkerigheid zal genezen en het zal reinigen, worden betrokken op de terugkeer van een klein groepje Joden uit de Babylonische ballingschap. Men meent dat Israël vanwege haar ontrouw niet langer Gods volk is, maar men vergeet dat de Schepper heeft beloofd dat Hij, en Hij alléén, een volmaakt geestelijk herstel van Juda en Efraïm tot stand zal brengen.
4. Teksten die waarschuwen voor listen van de duivel worden beschouwd als Bijbelgedeelten die voor ons niet meer van toepassing zijn. De duivel zou allang zijn gebonden en in de poel van vuur zijn geworpen.
5. Aansporingen die verband houden met de komst van Christus worden beschouwd als anachronismen. Zulke Bijbelteksten verliezen hun betekenis wanneer de Messias al gekomen is.
6. De Here Jezus heeft gezegd, dat “allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen” en “zullen uitgaan” (Joh. 5:28-29). Maar als de opstanding plaatsvond in het jaar 70, en sindsdien wordt voortgezet – hoewel alle doden zich nog in hun graven bevinden – moet “opstanding” inhouden, dat we een onzichtbaar lichaam in de hemel krijgen, dat naast ons aardse lichaam kan bestaan. Het opstandingslichaam is dan geen “veranderd” lichaam, maar een tweede naast het eerste!
7. Volgens de Bijbel zullen de mensen op de nieuwe aarde even oud worden als de bomen (Jes. 66:22). Een man van honderd jaar zal daar nog worden beschouwd als een kleine jongen (Jes. 66:20). Niemand zal er nog enig kwaad doen of ook maar iets beschadigen (Jes. 66:25). Uiteindelijk zal de dood er niet meer zijn, noch rouw, noch verdriet, noch moeite (Openb. 21:4). De dood zal te niet worden gedaan (1 Kor. 15:26, 2 Tim. 1:10). De HERE zal elke traan van mensenogen afwissen (Openb. 21:3-4). Hij zal “alles worden in allen” (1 Kor. 15:28). Wie onderwijst dat alle profetieën van de Bijbel al zijn vervuld, de bovengenoemde inclus, verandert Gods beloften in een wassen neus.

Vanwege deze consequenties kan het preterisme niet worden beschouwd als een betrouwbare vertolking van de toekomstverwachting van de Bijbel. Wie gelooft dat de Heer in het jaar 70 is verschenen, kan niet langer “amen” zeggen op de

belijdenis, dat Hij zit aan de rechterhand van God, “vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden” (artikel 7 van de Apostolische geloofsbelijdenis). Een leerstelsel dat een groot deel van het NT als achterhaald beschouwt, Gods heilsbeloften ontkracht en het bestaansrecht van het volk Israël ontkent, is zeer gevaarlijk. De snelle groei van deze denkrichting is een “teken van de tijd”.

* * * * *

